

M. C. Turkish

Angyalszárny

– II/II. Kötet –

Őrzők Szövetsége

Raphaelnek furcsa érzése támadt. Aztán már jött is a baljós, fagyos légáramlat. Mielőtt újabb fahasábot tett volna rá – a tűz hirtelen, füst nélkül kialudt a kandallóban, mintha egy láthatatlan takaróval fedték volna le.

A fürdőlepedős ébenhajú felpattant és felsietett a szobájába, hogy sebtében felöltözzön. Ingét nadrágjába gyűrve, illetve dolmányát és mentéjét összegombolva Robert Patrick szobája felé igyekezett. Nem űrült annak, amit a folyosón haladva is észrevett, lehelete is jól látszott a levegőben – gyors iramban, s igen dermesztő szinten kezdett lehúlni a kastélyemeleti, több kandalló fűtötte levegő is. Ez nem a hosszúra nyúlt, kitartó tél utolsó fagyos „nekifutása” miatt volt! Számított a bukottak bosszújára.

Várta a bárókat. Tudta, hogy hamarosan eljönnek Balzebug és Belphegor *visszaküldését* megtorolni, éppen oly alattomban közelítve, mint, ahogyan ez a vérfagyasztó cirkuláció is előjelezte most. Mégis meglepte az angyal-mágia vérszjósó ereje. Ezek szerint az ikrek hatalma nagyobbra gerjedt, míg az övé ugyanaz maradt. Az egyensúly jó és rossz között egyszerűen semmivé foszlott. Raphael mellkasában markoló, szorító fájdalomérzet jelezte a mennyei kar nagy veszélyre intő üzenetét, emberi szívét sokkalta nehezebbnek érezte.

A pokol-hideg levegő csontig hatoló és hátborzongató hatását elemezve biztosra vette, hogy nemcsak a bukottak közeledése, de más – általa előre nem látható baj is szintén készülöben lehetett még. Mivel jelenleg nem a mennyben, hanem a földön járt, látótere így emberi mértékével bosszantóan parányinak tűnt. Noha ő volt az emberi formához és tulajdonságokhoz legfinomabban idomuló „úrangyala”, amúgy is hiába reménykedett volna mennybéli társai sugallatára.

Hibát követett volna el azzal, hogy bepillantást engedett a vámpírgrófnak az angyalok harcába? Vagy a világ túloldalán Michael arkangyal nem várt akadályokba ütközött volna, s a menny-pokol egyensúly kilengés megbolygatta a földi energiákat is?

Mivel Robert nem felelt a második kopogtatására sem, egyszerűen benyitott hozzá. És vele együtt valami más is „belépett” a szobába.

Szép, ám annál gyorsabban mozgó, önálló életre kelt fehér ragyogású jégvirágok összefagyó domborműve bontakozott ki, és terjedt szét – a falakon, a függönyökön és a bútortáron a szélrózsa minden

irányába. Ez a pokolból idézett átok, az ajtófélfá fölött kiakasztott feszületre sem volt tekintettel. Mi több, követve az angyal lépteit hamar átúszott a parkettán, felkúszott az ágykeretre is, majd a bukott ultimátumát közvetítve visszás érzést keltő, jégtöviseket növesztő virágindák képében kezdte ellepni az angyalváró puha párnáját is.

Raphael nem törődött különösképpen az ágy baldacin oszlopairól és a függönyredőkből apró török és dárdák képében arca felé irányuló démoni „lényekkel”. Az alvó fiatalember fölé hajolt és finoman-, mégis jelentőségteljesen megérintette a vállát.

Meglepő volt vagy sem: Robert páncéltözetében, a nyílpuskájával aludt – így Raphael a következő pillanatban a fenyegető jégvarázslat mellett, még egy felhúzott ezüsthegyű nyíllal is farkasszemet nézhetett. Smaragdzöld aurája fénye már be is világította és jól láthatóvá tette a dérvirág-tengertől ékszerbarlangként tündöklő szobát.

A rémülten ébredt vámpírvadásznak hunyorognia kellett a már a zöld tónusból hirtelen vakító ezüstfehérbe átváltó aurajelenségtől. Egyúttal a villanásszerű színváltkozásban a különös jégvirágokra is felfigyelve, csak még izgatottabbá vált. Azonnal félredobta a takarót és kipattant az ágyból. Az angyalarcú már azon sem csodálkozott, hogy a fegyverrel páncélban alvó halandón a csizmája is rajta volt.

– Az áldóját, nem is mondtad, hogy ilyen művészi vénákkal is rendelkezel.

– Mármint?

– A szobám feldíszítését illetően. Habár... Ez most jutott eszedbe, ép az éjszaka közepén?

– Robert, az én köreimben ezt *hadüzenetnek* nevezik.

– „Hadüzenetnek”? – ismételte elhűlve Robert, miközben még mindig rátartotta fegyverét a másikra. – Az ördögbe is, angyalom! Tehát megint eljön valamelyik bukott.

Raphael tekintete máris megváltozott, összevont szemöldökei alól szórta a láthatatlan villámokat a fegyverre, majd két ujjával félretolta a szerkezetet szíve irányából.

– Ma éjjel oly erős az ellenség aurája, hogy nem hallom az enyémet! – közölte igen komoran. – Azonnal ébreszd fel Hildát és Annát. Kísérd őket hamar az óvóhelyre! Én megkeresem a többieket. Ne

gyertek elő, amíg a közlegények vagy én nem hívlak titeket. Megyek és megpróbálok elébe vágni-, bármi is közeledik a kastélyhoz.

– Melletted a helyem, Raphael!

– Tedd, amit mondok! Most sokkal nagyobb szükségem van az emberre vagy a papra, mint a vadászra. Az *ikrek haragját* érzem! A nemrég történtek ellenére is tudom, biztosra veszem, hogy további-, még nagyobb erőkre tettek szert. Távolabb tőlünk... és mégis oly közel... Minket érintően... valami más baj is történt!

– Ily' hamar megbüntetnek Balzebub és Belphegor haláláért?

– Ők, nem haltak meg! Csak határozatlan időre visszakerültek a dutyiba! És bizony, ezt most meg kell torolniuk a bajtársaiknak!

– Krisztiánnak nemrég ismét felhívtam a figyelmét erre az eshetőségre! Már mint a bukottak heves vérmérsékletét illetően. Eddig sajnos, még pontos tervet sem dolgoztunk ki. Mivel nem volt még időnk tüzetesebben elbeszélgetni egymással. Az a viharlovag vámpír úgy jön-megy... suhog folyton, hogy tán... még rendesen meghalni sincs se sose elég ideje! Én is alig hunytam le a szemem... – Robert elfojtott egy ásítást, miközben a vállára akasztotta nyílpuskáját. Aztán megigazította magán a ruháját, majd sebtében hátrasimította haját. Kócos fizimiskája így másféle kócba átrendezve már rendben is volt. – Most akkor jobb, ha feladom mindenkinek az utolsó kenetet? Vagy... már nincs erre se idő? Itt is vannak? Mi ez a sápadó, halovány aura? Jól vagy, Raphael?

– Nem tudom. Kissé... összezavarodtam.

Robert megrökönyödve nézett az igencsak gondterhes arckifejezéssel a lábaik alatt kúszó jégvirágokat pásztázó angyalra.

– Ilyen előfordulhat egy arkangyallal? Éppen vészhelyzetben?

Robert érezte, hogy egész testében megremeg, s hallotta saját magát nagyot nyelni. Mivel az angyalarcú továbbra is csak a szobában szétterjedő jégtövis-hadnak szentelte a figyelmét, ezért jobbjá kinyújtott mutatójával egyszerűen vállba bökte őt.

– Raffi! – Robert kíváncsian fürkészte az angyal arcát ebben a halovány aurát szétvetítő sejtelmes fényjátékban.

Raphael közvetlenül ott állt előtte-, most mégis úgy érezte, hogy kilométerekre távol járt tőle. Eleinte nem merte megzavarni, mert biztosra vette, hogy ez amolyan angyali tulajdonság. Mintha szelleme

kiszállt volna a testből és szemvillanásnyi idő alatt felmérte volna a kastélybirtok körüli területet. Aztán emberalakja aurája ismét egészségesebb ragyogásába váltott vissza. Még a haja is szemmel láthatóan megrebbent. Robertnek – ezt látva – eszébe jutott, hogy mennyire hirtelen lehűlt a szoba levegője:

– És mikor aludt ki a tűz a kandallóban?

Raphael körbefordult és alaposan szemrevételezte az „ördögi műalkotást”. Ezzel egyazon időben már angyalvárójában is tudatosultak a látottak. A szűrős dérvirág-folyam mostanra már belephette a kastély összes emeleti lakosztályát padlótól – a mennyezetig.

Robert követte az angyal tekintetét, s közben úgy vélte ő nem tud úgy olvasni ebben az üzenetben, mint egy természetfeletti isteni lény. Talán ez dühítette úgy fel, vagy talán éppen az, hogy az angyalaura Raphael egész testén a legmélyebb zöld tónusára váltva tükröződött vissza a pokoli jelenségről. Az angyalváró, eközben még azt is észrevette, hogy nem érződik felőle most sem a tavaszi virágok, sem a gyógynövények üdítő illatárja. Sőt, Raphael ereje, mintha csak látszólagos lett volna. Hiányzott auramezőjéből a szívet-lelket úgy felemelő biztató mennyei erő.

A hideg levegő szinte fájdalommal hasított Robert tüdejébe, és ki-
józanítóan megborzongatta az idegeit is. Mivel úgy érezte, hogy az arkangyal valamiféle „csapda” hatása alá kerülhetett, s testét szelleme újfent készülte elhagyni, jobbával ismét kinyúlt előre és a selymes tükörhaját félresöpörve barátságosan-, ugyanakkor bajt érezve, s ettől kissé megremegve megmarkolta az angyal vállát.

– Ha izgat még esetleg, amit mondok, akkor azt is elárulom, hogy mostanra már eléggé kétségbe estem! Nem kell még tetézni ezzel a bizarr hatásszünettel is! Térj vissza közénk, Raphael arkangyal és teljesítsd a Mennyek akaratát. Az Úr mindenkor veled van! Megparancsolom, hogy védj meg minket a Gonosztól! Véd meg a kastélyt ettől a démoni mérégáramlattól, és űzd el a pokolbelieket a legsötétebb sarkokból, zugokból is!

Robert nemcsak egyértelműen megérezte az izmok ellágyulását-, hogy ép testben ép szellemével maga Raphael arkangyal földi alakjában állt ismét előtte, hanem mindjárt meg is tapasztalhatta, hogy a szoba levegője a hidegáramlat ellenére is ismét kellemessé vált; mi